

[συνέντευξη] Η συγγραφέας Μαρία Παπαγιάννη μιλάει στη «Ν»

«Τα κρυφά θαύματα της καθημερινότητας»

Του Γιώργου Σ. Κουλουβάρη
gkoul@nafemporiki.gr

«Τα θαύματα κρύβονται μέσα στην καθημερινότητα» επισημαίνει η συγγραφέας Μαρία Παπαγιάννη, μιλώντας για το νέο της παιδικό μυθιστόρημα «Παπούτσια με φτερά», που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πατάκη, ένα παραμύθι για τους δύο κόσμους, τον πραγματικό και τον άλλο, τον κρυμμένο, που άλλοτε υπάρχει στη φαντασία μας κι άλλοτε στον δικό μας βυθό και που, ίσως, μπορεί να μας βοηθήσει να δώσουμε απαντήσεις στα χιλιάδες ερωτηματικά ή τα γιατί που μας πληγώνουν σε αυτόν τον κόσμο. **Για ποια θέματα μιλάτε μέσα απ' αυτό το βιβλίο;**

«Στα "Παπούτσια με φτερά", όλα συμβαίνουν σε δυο κόσμους. Σε μια γειτονιά της Αθήνας, αλλά και στην Πολιτεία του Βυθού. Γράφοντας σκεφτόμουν πως αυτό που ήθελα πιο πολύ να πω είναι ότι τα θαύματα κρύβονται μέσα στην καθημερινότητα. Στην Πολιτεία του Βυθού οι ήρωες δίνουν μάχη για τη διάσωση των διαλεκτών και είναι σαφές ότι αυτό που ήθελα να υπογραμμίσω είναι η μεγάλη αξία της διατήρησης της άυλης κληρονομιάς. Όλα αυτά που δείχνουν πως ζούμε και, πάνω απ' όλα, οι γλώσσες που μιλούν οι άνθρωποι, ακόμα και η γλώσσα που μιλάει ένας μόνο άνθρωπος πάνω στη Γη».

Ποια ήταν η πηγή έμπνευσης της ιστορίας του;

«Γι' αυτό το βιβλίο όλα ξεκίνησαν από την εμμονή του συζύγου μου Θάνου Μικρούτσικου για την κοινωνία την ιδανική, που, κατά τον Μαρξ, ο ψαράς θα γράφει ποιήματα και ο ποιητής θα ψαρεύει. Δεν είναι, βέβαια, το μόνο παραμύθι που μας έλεγε στο σπίτι ο Θάνος. Μας έλεγε κι άλλα γι' αυτή την ιδανική κοινωνία, όπου όλα τα παιδιά θα ξεκινούν από την ίδια γραμμή αφετηρίας. Τα παιδιά μας ήταν τόσο μικρά, που σκεφτόμουν ότι θα φαντάζονταν μια κόκκινη γραμμή που θα τυλίγει όλη τη Γη σαν κορδέλα. Ο Θάνος μιλούσε κι εγώ σκεφτόμουν με παραμύθια. Ύστερα σκέφτηκα ότι πράγματι θα ήταν ωραίο να μπορείς να το πεις σαν παραμύθι στα παιδιά».

«Η λογοτεχνία δεν πρέπει να παραδίδει μαθήματα στα παιδιά, αλλά να τα παρασύρει να κυνηγήσουν τα όνειρά τους και τη ζωή», επισημαίνει η συγγραφέας Μαρία Παπαγιάννη.

Συστήστε μας την ηρωίδα του βιβλίου και την παρέα της.

«Η μικρή Ρόζα μεγαλώνει με τον πατέρα της, που είναι ψαράς, αλλά γράφει στα κρυφά ποιήματα, βαφτίζει τα γατιά του με ονόματα ποιητών και συχνά μιλάει με στίχους. Εξαιτίας ενός κληπτικού προβλήματος που έχει η Ρόζα από τότε που γεννήθηκε, μετακομίζουν στο ισόγειο μιας πολυκατοικίας ή στο "Βασίλειο των Γάτων". Στην καινούργια γειτονιά, η Ρόζα θα κάνει φίλους, θα γνωρίσει την κυρία Ειρήνη που έχει το περίπτερο "ο Μικρός Παράδεισος", αλλά και την Άννα που μένει στο αυτοκίνητό της. Το μόνο που σκιάζει τον καινούργιο της κόσμο είναι η κυρία Περίεργη. Δεν χρειάζονται πολλά, όμως, για να ανατραπούν όλα και η μικρή Ρόζα, κυνηγημένη, θα ακολουθήσει τον Γκαμπίτο στην Πολιτεία του Βυθού. Εκεί θα γνωρίσει καινούργιους φίλους, που πληρώ-

νουν με λέξεις για να αγοράσουν λουκουμά και θα προσπαθήσει να καταλάβει γιατί τους νοιάζουν τόσο οι γλώσσες που χάνονται. Ποτέ ως τότε η Ρόζα δεν είχε σκεφτεί ότι και οι γλώσσες πεθαίνουν και μαζί τους πεθαίνουν τα παραμύθια, τα τραγούδια, τα όνειρα. "Θέλεις να πεις, Γκαμπίτο, πως όλοι αυτοί οι άνθρωποι που χάνουν τη γλώσσα τους, χάνουν κι ένα κομμάτι της ψυχής τους;" αναρωτιέται η Ρόζα όταν, επιτέλους, αρχίζει να καταλαβαίνει τον λόγο που η Πολιτεία του Βυθού ετοιμάζεται για πόλεμο. Η Ρόζα σιγά σιγά θα μάθει ότι στη ζωή πρέπει να τολμάμε να υψώνουμε το ανάστημά μας κι αυτό θα κάνει δίπλα στους καινούργιους φίλους της, στις μικρές και μεγάλες μάχες τους στη γειτονιά της, αλλά και στην άλλη γειτονιά, στην Πολιτεία του Βυθού».

Πόσο σημαντικό ρόλο θεωρείτε ότι παίζει η παιδική λογοτεχνία στη διαμόρφωση της τρυφερής παιδικής ψυχής, που μόλις αρχίζει να γνωρίζει τον άγριο κόσμο μας;

«Η λογοτεχνία δεν είναι φάρμακο για όλα, ούτε μπορεί να αλλάξει τον κόσμο. Η λογοτεχνία δεν πρέπει να παραδίδει μαθήματα στα παιδιά, αλλά να τα γεμίζει ερωτηματικά, να τα κάνει να αναρωτιούνται, να τα κάνει να μη βολεύονται στα στενά όρια μιας μικρής ζωής, να μην παραδίνονται και, στο τέλος, να τα παρασύρει να κυνηγήσουν τα όνειρά τους και τη ζωή. Ένα βιβλίο μπορεί να βοηθήσει ένα παιδί να κάνει το μεγαλύτερο ταξίδι από τη δική του ματιά έως τη ματιά του διπλανού του».

[SID:11130774]

«Παπούτσια με φτερά», το νέο παιδικό μυθιστόρημα της Μαρίας Παπαγιάννη.